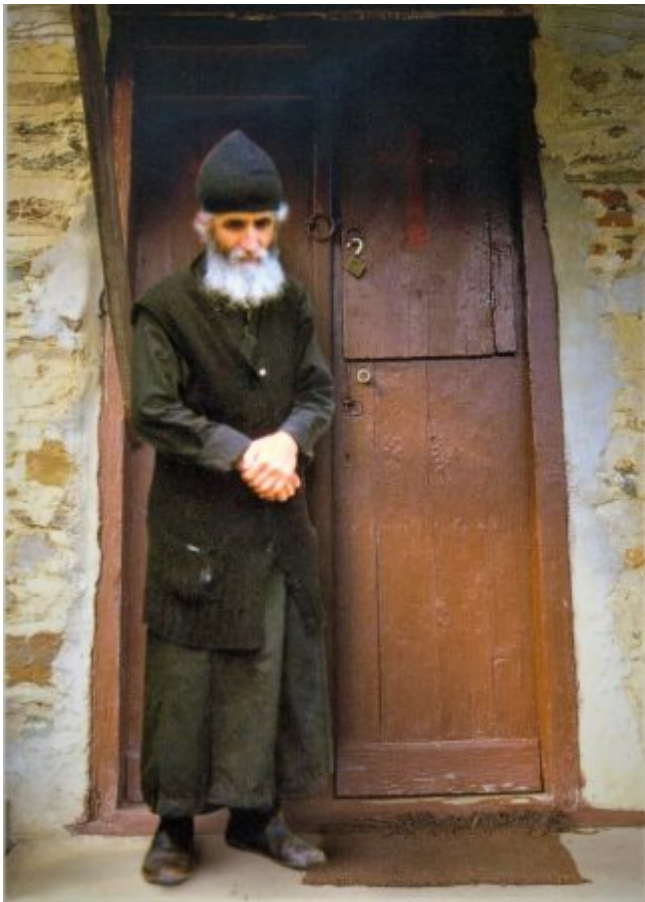

4 Ιουνίου 2018

Εμφάνιση του Αγίου Παΐσιου μέσα σε αστυνομική κλούβα!

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Ο Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης (1924-1994).

Από τους υπολογισμούς μου πέρασαν κάπου δυο μήνες [από τη σύλληψη του συγγραφέα του βιβλίου στην «πρωτεύουσα μιας πρώην σοβιετικής χώρας»]. Την

επόμενη μέρα, άγνωστο γιατί, για πρώτη φορά με πήραν στο γραφείο του γιατρού.

Εκεί μου μέτρησαν την πίεση και μετά μου έριξαν όλα τα υπάρχοντά μου μπροστά μου, μου φόρεσαν το παλτό μου και με αλυσόδεσαν μέσα σε ένα καμιόνι. Μια κλούβα!

Δεν μου είπαν ούτε μια λέξη παρά μόνο με έβαλαν να υπογράψω κάτι χαρτιά γραμμένα στη γλώσσα τους. Εγώ, φυσικά από φόβο πάντοτε, αναγκαζόμουν και υπέγραφα.

Το καμιόνι ξεκίνησε για το «άγνωστο»... Από το φόβο μου άρχισα να κλαίω, αληθινά δεν θυμάμαι να έχω κλάψει τόσο στη ζωή μου!...

Δεν έκλαιγα για μένα, εγώ τον εαυτό μου τον είχα χαμένο, έκλαιγα για την οικογένειά μου, τη σύζυγό μου, τα παιδιά μου. Αυτούς σκεφτόμουνα συνεχώς, δυστυχώς δεν μπορώ να περιγράψω με λόγια αυτό που μου συνέβαινε...

Ξαφνικά μεταξύ ύπνου και ξύπνιου και κάτι που έμοιαζε με παραλήρημα, άκουσα μια φωνή να μου λέει στα ελληνικά:

- Μην ανησυχείς παιδί μου, είναι δοκιμασία από το Θεό, προσευχή και πίστη και θα περάσει.

- Ποιος είσαι; λέω με ένα παράπονο και γυρνώντας το κεφάλι, βλέπω στην αριστερή μεριά μου ένα γέροντα καλόγηρο, αυτόν που βρίσκεται στο κίτρινο, λαμπερό βιβλίο του Αθανάσιου Ρακοβάλη, να μου απαντά:

- Εμένα που διάβαζες και άλλοτε έκλαιγες, άλλοτε γελούσες! Δύναμη, προσευχή και πίστη στο Θεό...

- Γέροντα Παΐσιε...

- Προσευχή και πίστη στον Κύριο, μου επανέλαβε και εξαφανίστηκε.

Έκλαιγα, έκλαιγα με λυγμούς και αναφιλητά, που πραγματικά αισθάνθηκα το χρόνο να χάνεται, ώστε να μη θυμάμαι πόσο κράτησε αυτό το ταξίδι μέσα στο καμιόνι...

Από το βιβλίο «Στη φυλακή με τον Άγιο Παΐσιο».